

гръцкиятъ владика отъ Ксанти да го гледа и гущери да бълва!...

Гласътъ му събуди ехо, пропълзѣ по водитѣ на Места, отекна въ скалитѣ и тръгна съ топлия бѣло-морски вѣтъръ изъ родопскитѣ гори...

На другия день дѣдо Нашо се върна въ Ени-къой. Работниците го бѣха довели съ бърза каруца. Той слѣзе на „Църквинката“, усмихна се на разхвърленитѣ и насѣчени на кжсове греди, просълзи се отъ радостъ и продума на тия, които бѣха около него:

— Сега слушайте, какво ще ви кажа. Тая земя е наша — българска. Пазете я като очитѣ си. Работете, печелете, събирайте свой домъ, градете български църкви и издигайте български училища. Азъ съмъ старъ, много живѣхъ и много видѣхъ и зная, какво казвамъ. Това е най-хубавото! Безъ църкви и училища нѣма пжтъ до Бога, нѣма радостъ въ родната земя!..

Дѣдо Нашо искаше да каже още нѣщо, но задавиха го сълзи и той се разхълца. Просълзиха се и младитѣ българи отъ голѣмото село Ени-къой.

